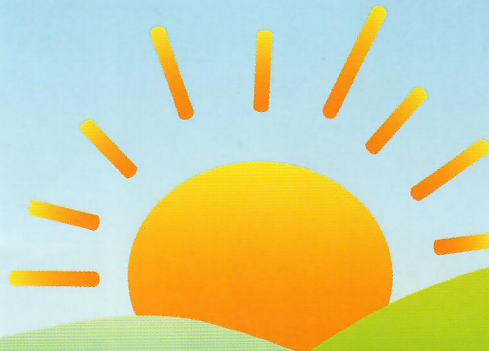

KOBERSKÉ ROZHLEDY

KOBERSKÝ OBČASNÍK

ROČNÍK 19 • ČÍSLO 1 • ČERVEN 2010 • ZDARMA • MIMOŘÁDNÉ ČÍSLO K V. SJEZDU RODÁKŮ 2010

Vážení a milí občané,

toto číslo je mimořádným výtiskem Koberských rozhledů, který je určen V. sjezdu rodáků. Setkání rodáků se uskutečňuje po pěti letech v „kulatém“ roce 2010. Někteří namítají, že je to brzy, ale pro starší občany je pět let dlouhá doba a i my mladší máme alespoň možnost říci si, co se za těch uplynulých pět roků událo.

Jsem rád, že se můžete vrátit na místa, kde jste poznali první cesty do školky, školy, obchodu, první lásky, prostě vše, co nám život přichystal. Také se jistě můžete zamyslet nad tím, jak se v naší vesničce žilo dříve a jak se žije dnes, co se zde změnilo ať k lepšímu nebo horšímu. Kde kdo žil, kolik tu bylo obchodů a krámků, kde vlastně stávaly domečky, které tu už nejsou, kde se po obci procházelo domácí zvířectvo...

Dnes máme řadu míst v obci uklizených, uhrabaných, vysečených, je zde větší čistota a pořádek. Samozřejmě víme, že ještě tamto je potřeba opravit a toto je potřeba udělat. Mnozí z vás si jistě vzpomenou jak se před lety žilo ve skromnosti a větší bídě a v mnohem horších hygienických podmínkách, ale co naplat – také asi v lepší pohodě, klidu, bez stresů a přepětí. Rodina se daleko víc starala o děti, o rodinný krb a lidské vztahy byly

někde úplně jinde než dnes, kdy nabývá vrchu lidská nenasytlost a mamon. Neměli bychom zapominat na to, že na svět jsme přišli bez ničeho a z tohoto pozemského života také tak odejdeme.

Vážení, přeji vám všem, aby se vám znovu oživily krásné vzpomínky na naši obec, aby se vám tu všem líbilo a společně jsme se příjemně bavili a navzájem měli k sobě úctu a pochopení.

Milan Piták

Krojované hody

Průvod stárků obcí

Průvod stárků obcí

Budování v obci za období 2006–2010

- Oprava cesty Na Kopci (odbagrování šterků, navezení a zhutnění recyklátu).
- Dětské hřiště na návsi – dřevěné atrakce 136 000 Kč, dotace 57 000 Kč.
- Kampelička – rekonstrukce + venkovní prostory a opěrná zídka 363 000 Kč. Dotace 330 000 Kč.
- Rekonstrukce školy (výměna oken, radiátorů, vyčištění kotlů, regulace, zateplení budovy, nový chodník před školou). Dotace z MF ČR – 3 000 000 Kč.
- Propoj elektriky NN VN mezi trafostanicí u hřiště a trafostanicí u kovárny (točna autobusu). Zároveň připojení kabelu na VO.
- Oprava rozhlasu a výměna šesti světel v Dolní ulici. Celkem: 201 000 Kč
- Oprava Husova sboru – 98000 Kč.
- Přístavba a nástavba sociálního zařízení na hřišti u lesa (dotace z Ministerstva financí ČR) – 2 500 000 Kč.
- Nové dětské hřiště na školním dvoře v hodnotě 300 000 Kč (Moravské naftové doly příspěvě částkou 150 000 Kč).

- Zpevnění cesty u hřiště recyklátem od parkoviště za kabiny.
- Rozšíření parkoviště u hřbitova a zpevnění recyklátem.
- Prořez Dřínové asi 10 ha 50 000 Kč.
- Změna plánu rozvoje vodovodů a kanalizací na Jihomoravském kraji.
- Schválený Územní plán obce 13. 2. 2009 – 357 000 Kč (dotace JMK 137 000 Kč).
- Oprava kanalizace U zmole 20 000 Kč.
- Výměna oken a vchodových dveří na obecním bytě 20 000 Kč.
- Oprava chodníku u římskokatolického kostela (příspěvek obce 50 000 Kč).
- Zakoupení obleků pro Zásahovou jednotku SDH v hodnotě 150 000 Kč.
- Zakoupení šesti beden na zimní posyp s úpravou prostranství 26 000 Kč.
- Oprava hřiště na Valech (plot, nátěr zdi, nové lajny, nové lavky).
- Vybágvování příkopu u Cenkového.
- Zakoupení nových kotlů na bytových domech 60 000 Kč.
- Vykoupení pozemků paní B. Havránkové ke skládce a pod skládkou – 92 000 Kč.
- Vybudování opěrné zdi (pomoc s vybudováním manželů Macháčových v ceně asi 150 000 Kč.)
- Vybudování cvičebního hřiště pro SDH v Kobeřicích.
- Projektová dokumentace na kanalizaci a ČOV pro Územní rozhodnutí a Stavební povolení v hodnotě 1 191 000 Kč (dotace z Jihomoravského kraje 490 000 Kč.)

- Oprava světel ve škole dvou tříd a na chodbě 58 000 Kč.
- Zvětšení otvoru ve školce pro zvýšení počtu žáků v částce asi 20 000 Kč.
- Vybudování chodníku od fary po pohostinství.
- Oprava chodníku zámkovou dlažbou do Kampeličky.
- Předláždění chodníku u Sokolovny.
- Oprava chodníku od Melichárkového po vjezd na Faru. Celkem: 538 000 Kč.
- Oprava křížů u Františka, úprava okolí a výroba lavek s osazením.
- Zakoupení sporáku a kuchyňské výbavy do kuchyňky OÚ.
- Zakoupení mlýnku a krouhače zeleniny do školní kuchyně 20 000 Kč.
- Zakoupení traktoru Z 70 i s předním náhonem a radlice na sněh 115 000 Kč.
- Oprava kanalizace Kedlety 110 000 Kč.
- Úprava hasičky – 103 000 Kč.
- Vybudování nového pracoviště Czech Point a Datových schráněk dotace 79 000 Kč. Celkem náklady 94 000 Kč.
- Oprava vstupní brány na hřbitově (nové sloupy, schody a dlažba).
- Nová zídka ze štípaných tvárníc na hřbitově uložisko odpadu.
- Dotace pro zásahovou jednotku SDH výstroj výzbroj + požární žebřík (90 000 Kč JMK, 38 000 Kč obec).
- Vybudování dřevěného přístřešku na kontejnery 32 000 Kč.

Obecní úřad Kobeřice u Brna

Pár slov k prostředí, ve kterém žijeme

Koniklec velkokvětý

Blíží se k nám léto a dovolené a v tomto období k nám budou jezdit na návštěvu naši příbuzní a známí a někteří z návštěvníků se možná budou zajímat také o okolí, v němž žijeme. Tedy naše obec Kobeřice u Brna, se svým krásným okolím, leží na okraji přírodního parku Ždánický les, vyhlášeného v roce 1994 a zřízeného o dva roky později. Najdeme zde bohaté listnaté lesy s původními dřevinami, typickými dubovými bučinami, dubohabrovými háji i jasanovými olšinami. V podrostu nacházíme rostliny např. lipnici hajní, mařinku vonnou, vikev lesní, sasanku hajní, dokonce i vzácné, ohrožené druhy: lilii zlatohlávek, lýkovec jedovatý a orchideje krušník široolistý a okrotici červenou a bílou. Na vlhčích místech potom roste i samorostlík klasnatý a bradáček vejčitý. Na slunných a výhřevných mezích naj-

deme z vzácných druhů rostlin např. čistec přímý, sasanku lesní a hlaváček jarní. V lesích hnízdí řada ptáčích druhů jako je ostříž lesní, sýc rousný, holub doupňák, lelek lesní aj. Bohužel počet ptáčích druhů ubývá. Nesmíme zapomenout ani na další faunu. Na lesních okrajích můžeme spatřit sarančata, kobylky, cikády, kudlanku nábožnou, majku i motýly, jako lišaje smrtihlava, otakárka fenýklového aj. Místní obyvatelé si jistě vzpomenou, že v dubových lesích také najdeme našeho největšího brouka – roháče. Vysoká kvalita okolních lesů a přílehlých luk, četné udržované studánky, malebná údolí potůčků i řada osamělých pomníčků – to vše vedlo ke zřízení přírodního parku Ždánický les.

V katastru Kobeřic najdeme ještě jedno významné místo – Polámanky, které bylo zařazeno do evropsky významné soustavy Natura 2000. I zde najdeme významné rostliny jako koniklec velkokvětý, len tenkolistý a černýš rolní. Na této stránce žije

bohatá populace ještěrky a různé druhy čmeláků a brouků. Přirozené úkryty lokality mají značný význam

pro drobnou zvěř a ptactvo.

Samotné vyhlášení přírodních lokalit nemá sloužit jen k tomu, abychom si uvědomili význam a existenci takových míst. Naším úkolem a povinností je spíše tato území chránit a spravovat tak, aby v takovém stavu, v jakém jsou, i zůstala. Naši předkové dovedli žít v souladu s okolní přírodou. Toto

se bohužel o všech našich současnicích říci nedá. Stačí se podívat na řadu divokých skládek s pneumatikami či plastovými předměty a jinými neřády. Necitlivé jednání může naši krásnou přírodu, lesy s výskytem různých hub, potoky s čistou vodou, kam chodí různá zvěř, nenávratně zničit. Chraňme si proto

naši přírodu, krásné okolí i krásnou Zemi. Nikdo nám totiž jinou nedá.

Komise Životního prostředí

Roháč obecný

Kontejnery na tříděný odpad

Budova Základní školy v Koberžicích

Základní škola Koberžice u Brna

Co se u nás změnilo a zlepšilo. Dovolte mi malé ohlédnutí do minulosti. Přiblížíme vám ty nejdůležitější události, ke kterým došlo v naší škole za posledních pět let.

Lidé odcházejí i přicházejí a pracovní kolektiv se mění. Ve školním roce 2005/2006 nastoupila nová paní učitelka Blanka Vodáková s aprobační pro 1. stupeň ZŠ. V roce 2008 odešla do důchodu vedoucí stravování Jana Štůsková a nastupuje za ni Dana Kvasnicová. V červnu 2009 se odstěhovala Jana Redlová, učitelka MŠ. Za ni nastoupila paní učitelka Blanka Marková z Nížkovic. Za Hanu Hradilovou vaří Evženie Balogová. V současné době má náš ženský kolektiv osm zaměstnanců.

Také budova a její okolí se mění. Postupně modernizujeme vnitřní vybavení školy, jídelny a družiny. Nevychovující osvětlení v mateřské škole bylo nedávno vyměněno a sponzoři nám zakoupili koberec do herny. Do školní kuchyně jsme zakoupili nový nerezový stůl. Během dvou let byly pořízeny stoly do MŠ a židle ve dvou velikostech, aby lépe vyhovovaly nejen normám, ale zejména potřebám dětí. Školní zahrada nebyla v dobrém stavu. Nyní máme díky dotaci z obce moderní dřevěné houpačky a průlezk.

Největší rekonstrukce nás však čekala v roce 2007, kdy se ve škole musela vyměnit netěsnící okna a následně topná tělesa. Došlo k zateplení celé budovy a opravy byly zakončeny novou fasádou. Škola dostala nový kabát a úplně rozkvetla. Máme teď jednu z nejpěknějších budov v okolí.

Díky sponzorům jsme mohli zakoupit pěkný nábytek do školní družiny. Několik skříní a skříněk v oranžové a zelené barvě prozářilo interiér herny.

Shrnovací stěna ve škole byla instalována minulý rok v srpnu. Umožnila novou organizaci herny a její rozšíření. Tím bylo umožněno navýšení kapacity dětí v mateřské škole. Také jsme zakoupili nábytek ve stejném moderním duchu jako ve ŠD. Skřínky s pojezdy, police, zásuvky a skříně jsou hravě a vkusně řešeny a odpovídají dané věkové skupině. Letos v létě budeme odstraňovat zastaralé obložení a teprve pak budou změny ve školce u konce.

Po stránce materiální na tom škola není špatně. Přece jen některé školní pomůcky jsou zastaralé. Projektce z diaprojektoru dnešní děti nezaujme. Chtějí více dynamiky a informací. Snažíme se jim zprostředkovat

nejnovější poznatky prostřednictvím nových postupů a pomůcek. Nedávno jsme zakoupili velkou sadu obrazů do anglického jazyka, sadu dřevěných geometrických tvarů do matematiky nebo soubor DIDA do českého jazyka. Pro zpestření tělesné výchovy jsme pořídili padák a pomůcku pro skok vysoký.

Asi vás bude nejvíce zajímat, co pro vás v červnu připravujeme na „Sjezd rodáků.“

V jednotlivých třídách uvidíte výstavy dětských prací a výrobků, které jsme vytvářeli ve škole a ve školní družině. Letos si děti připravili v rámci projektového vyučování zajímavou výstavu. Každý žák dostal dřevěný domeček, který si namaloval podle své fantazie barvami a pak společně postavili malou vesnici. Je to krásný projekt, na kterém se podílela celá škola. Děti při výrobě použily hlavně tvůrčí schopnosti, fantazii a zručnost. Rádi pracujeme také s hlinou, proto se můžete těšit na výstavku hliněných korálků pro maminky, které jsme vyráběli ke Dni matek. Jistě si rádi prohlédnete staré učebnice, pracovní sešity, osnovy nebo časopisy. Nebude chybět ani školní kronika a fotografie.

Mgr. Dana Horká, ředitelka školy

Činnost mateřské školy v roce 2009/2010

V letošním školním roce navštěvuje MŠ 24 dětí. V září k nám nastoupila nová pracovní síla, je to paní učitelka Blanka Marková. Celý rok naplňujeme školní vzdělávací

program pro předškolní vzdělávání. Zaměřujeme se na pobyt v přírodě, nejvíce využíváme krásné okolí Koberžic. K tomuto účelu jsme vybudovali i přírodovědný koutek pro pozorování přírodnin.

Pro děti pořádáme mnoho aktivit. V září jsme podnikli vycházku k hájovně Bílý vlk, kde jsme pozorovali daňky. V říjnu jsme byli na výletě u rybníka „Horáček“. Podzim oslavily děti výrobou „Bramboráčků“ z přírodnin. Nejzajímavější byl advent, který začal pečením perníčků, které si děti s rodiči nazdobily. V MŠ nás navštívil i Mikuláš se sladkou nadílkou. Konec roku jsme zavřeli Vánoční besídkou pro rodiče. V lednu za námi přijel kouzelník Waldini, který

tradičně děti zaujal svými triky. Pak jsme se rozjeli do Brna navštívit „Modelový svět“ plný vláčeků a stálou akvarijní výstavu. Děti měly mnoho krásných zážitků a přijely z výstavy nadšené. Zimní období jsme uzavřeli masopustním rejmem masek.

Jaro jsme přivítali zdobením vajíček a jarní výzdobou školy. V březnu jezdili předškoláci na plavání. Jako každý rok jsme navštívili divadlo Radost v Brně, kde jsme viděli loutkovou pohádku „Zvířátka a loupežníci.“ Děti svými výrobky přispěly na výstavu na zámku ve Slavkově pod názvem „Život je i v podzemí“. Protože se probouzí příroda, přišel nám o životě v lese, na poli a o práci myslivců povídat pan Diváček, kterému za to velmi děkujeme.

Na květen s dětmi připravujeme besídku ke Dni matek. Těšíme se na výlet a na oslavu Dne dětí. Ještě nás také čeká návštěva SDH v Koberžicích.

Věra Kneslová

Sirotkova bota (z Koberčic)

Bývalý panský dvůr a jeho veliký „mlat“ na konci Dolní ulice v Koberčicích jsou pozůstatky opevněného sídla zemanského z 16. století, rytířské rodiny Věžníků z Věžník a na Milešovicích, kteří měli v erbu hlavu psa, jak dosud viděti na zachovaném kamenném náhrobníku pana Adama staršího z Věžník, zemřelého r. 1577. Kámen byl zprvu nad jeho hrobem ve zdejším kostele, nyní jest připevněn zvenčí na kostelní zedě.

Tvrz Věžníků stála níže pode dvorem na kopečku, kde se dosud říká „Na valech“. Dnes jest to místo zastaveno rolnickým statkem a několika domky, ale ještě do mých dětských let byl tu nejen do kruhu vysoký val, ale i hluboký příkop kolem kuželovitého středu, všecko zarostlé trávnickem, na němž skotačila mládež. Chasa tu pásala koně, krávy a kozy.

Někdy se tu probořila země na různých místech do nějakých podzemních chodeb. Zůstaly prý tu po německých hornících, kteří tu začali dolovat na sádrovec a na blízké „Bařině“ rýžovali zlatá zrnka z pískovitého kopce. Obojího však bylo málo, náklad se nevyplácel, a tak bylo všeho zanecháno.

Ale staří lidé si připomínali, že díry „Na valech“ vedly i do rytířových bývalých sklepů, kde jsou ukryty jeho poklady.

Byl jednou v dědině osiřelý chlapec Petr - daný za pohlávku k sedlákovu. Protože nikoho neměl, kdo by se ho zastal, musil sněsti od vý-

rostků na pastvě z bujnosti a z nerozumu mnohý nejnepříjemný šprým. V tu dobu byla zase „Na valech“ otevřená prohlubeň. Pasáci se všelijak starali, aby jim ušel čas do večera. Petřík si zul boty, položil si je pod halenu a hrál si s ostatními. Jeden z chlapců popadl Petříkovu botu a přiskočiv s ní k jámě, volal na Petříka: „Mám ji tam pustit?“ Petřík skokem byl u něho, ale už bylo pozdě. Rozpustilec botu pustil a ta zmizela v temnotě. Petřík se dal do pláče a nařkal bolestně. Věděl, jak ho hospodář přivítá, až přijde domů s jednou botou. I druzí poznali, že tentokrát přesořili. Jedni Petříka litovali, hubovali vinníci, teď že jeho tatínek musí botu zaplatit. Konečně se uradili, že se musí Petříkovi pomoci; musí se do díry někdo spustit a botu vylovit. Odvázali s několika koní ohlávky, uvolnili je, nadvázali, až se jim zdály dostatečné délky. Petřík se uvolil, že si sám botu najde. UVázali ho na řemení a spouštěli, až se octl na pevné půdě; odvázel se a volal nahoru, aby ho vytáhli, až dá znamení. Hmatal kolem sebe rukama, boty nebylo, všude dokola stěna, jen v jednom směru volno: tam byla chodba. Lezl v ní čtvernožky a naráz se před ním rozsvětlo. Dolezl do velké prostory a v té bylo několik hromad drobného kamení. U jedné hromady stála jeho bota. Už ji chtěl popadnouti a utíkat zpět, ale za botou stál pán v dlouhém černém plášti, s širokým kloboukem na hlavě, s bílým nabíraným límcem kolem krku.

„Co tu chceš, chlapče?“ ptal se Petříka. A hoch hlasem třesoucím vypravoval, proč sem přišel. - „Vím to,“ řekl pán. „Vím také, jak se ti vede zle. Proto ti tentokrát odpouštím, žeš vníkl sem a vyrušil mne z klidu. Chci ti i nahraditi křivdy, které musíš sněsti od zlých lidí. Naplň si botu, z které hromady chceš a co v ní doneseš dumů, dobře si opatruj a nikomu nic neříkej, cos tu viděl! Buď i dále hodný, vzpomínej na rodiče - a nyní jdi!“

Petřík rychle nahnul drubných kaménků až po okraj holínky, popadl botu, pozdravil pána a rychle se vzdaloval chodbou, kam ukazovala pánova bílá ruka. Pod otvorem se opásal řemenem, zavolal nahoru a brzy byl mezi soudruhy. Ti se doptávali, jak bylo dole a proč má v botě kamení. A už mu každý do boty hrábl, brali mu hrstmi kaménky a zkoušeli, jak se jimi pěkně „frngá“. Věru, nemnoho mu v botě zbylo. Petřík už na pastvě dlouhu nevydržel; svázal boty, dal přes rameno, pokryl je halenu a hnal domů. Čekalo popravování dobytka a teprve až ulehl v maštali na palandě, mohl se rozpomenouti, co neobyčejného dnes zažil. Vzal botu a vysypal z ní zbylé kaménky na palandu. A hle, nebyly to už sedé kaménky, jak je pod zemí nabral a jaké mu kamarádi rozházeli. Na houni se leskly krásné žluté a zvonivé kousky těžkého kovu. Když je ráno ukázal hospodáři a vysvětlil, jak se mu jich dostalo, užasl, když uslyšel, že je to zlato. Na úřadě mu je zpeněžili a uložili. Když dorostl, koupil si hospodářství a byl spokojen živ.

Pověst slyšel v dětských letech vyprávět A. Procházka.

Zakopaná robota (z Koberčic)

Nížkovice a Koberčice náležely k panství ždánckému. Jejich robotní povinnost byla značně mírnější než v okolních vesnicích, které příslušely jiné vrchnosti. A to byla věc, kterou velmi oceňovali z poddaných i jednotlivci v rilných rodinných příležitostech soukromého života. Tak se na př. stalo, že děvče z Heršpic odmítlo se provdati za ženicha s tříčtvrtlánem v Hodějicích a raději si vzalo vdovce se dvěma dětmi, jenž měl jen čtvrtlán v Nížkovicích, protože tu byla robotní povinnost značně menší než v Hodějicích.

Poddaní musili hledět nejdříve práce na panském a na vlastní hospodářství jim zbývalo málo času. Na svém práce zpozдили a často musili i za nocí doháněti.

Podle toho ovšem vypadala i jejich žeň: obilí málo urostlo a bylo tak nízké, že se nemohlo na ně o žních jíti s hrabíci nebo se srpem; proto je trhali do pytlů, neboť se nedalo svázati do snopků.

Jaký div, že z takové úrody odváděli na povinné „desátky“ ohbilí i oklepané, aby rodina poddaného se jakž takž ze sklizně užívala. A což, když přišly pohromy! Bývalo bídy a hladu na konci zimy a nebylo vždy pravdivé pořekadlo: „Na hromnice půl krajíce a půl píce.“

V r. 1848 svolala vrchnost do Ždánic zastupce ze všech poddaných vesnic a tu jim bylo oznámeno, že císař pán zrušil robotu a že jsou svobodni. Ve veselé náladě se vraceli deputace s tou novinou do svých obcí. Milešovští byli ve Ždánicích na voze a Koberští se svezli s nimi na zpáteční cestě po „Těšance“ až nad „Křestánov“ (les), odkud šli pěšky domů. S kopce viděli, jak na panském „Láně“ kope řad jejich spoluobčanů. Spěchali,

aby již byli u nich s radostnou zprávou. Věděli, že na pracující dohlíží dráb velmi zlý, jenž často pro malichernost dával robotníkům pocítovati svou hůl.

Již z dálky bylo slyšeti drábovo pusté láteření.

Když ždánská deputace přišla k robotníkům na doslech, zavolal jeden na ně: „Chyťte drába a hoďte ho do potoka!“ Dráb se výhružně vztyčil a zahrozil na ně holí: „Jenom! Půjдете do Ždánic!“ Hrozil tím, co s oblibou dělával: poslal provinilce s udáním na „kancelář“, kde je zle potrestali.

Ale deputace se té hrozby dnes ani trochu nelekla. Znova přiložil jeden dlaně k ústům a volal na robotující: „Nepracujte! Robota již není! Máme svobodu! Jdeme právě ze Ždánic!“

Robotníci ustali v kopání, někteří odhodili motyky, zavýskali, čepice litaly do vzduchu a než se tou zprávou překvapený dráb z leknutí vzpamatoval, již ho kolik rukou pevně sevřelo. Někteří se chopili motyk, rychle vykopali dolík, do něho postavili drába, zahrnuhli mu nohy až nad kolena hlínou a tančice kolem něho, smáli se jeho bezmocnosti. Vyslechli pak deputaci, na robotu již nikdo nepomyslel a všichni se chystali domů. Drába uvolnili a ten za jejich posměšků zmizel, jak nejrychleji dovedl; i hůl tam zapomněl. Rozveselení robotníci rozšířili a prohloubili dolík, vhodili do jámy drábovu hůl, s jásotem „robotu“ zahrabali a šťastni se dali na cestu do dědiny, kde teprve bylo radosti a zpěvu bez konce.

Z paměti svého otce, rolníka Ant. Audy (12. II. 1848 - † 22. II. 1939) v Nížkovicích, zapsala Aloisie Audová, říd. uč. v. v.*

Peníze na „Zámčisku“

U lesní cesty z Koberčic do Dambořic za bývalým rybníkem „Horáčkem“ říká se nevelikému návrší s valem a příkopem „Zámčisko“. Stávala tu někdy tvrz vládyků z Mezilesic; vesnice stejného jména tu zanikla se svou tvrzí v dávných časech válečných a nebyla již nikdy obnovena, stejně jako druhá ves Němčany u Koberčic, po které zbylo jenom její jméno dnešní polní trati „Němčany“.

I na „Zámčisku“ jsou poklady. Starý hajný Osika, nebojácný vysloužilý voják, jako každého dne brzy ráno, tak i o Velký pátek, šel do lesa v stranu „Zámčiska“. Přecházejce lesem, zaslechl, jako by řinčely řetězy.

Dosti se divil, vždyť na ten den nikdo s vozem do lesa a zvláště v tato místa nejездívá. Šel, odkud řinčení zaznívalo. Přišel k hlubokému příkopu okolo „Zámčiska“ a uviděl v jeho boku velikou díru. V tom otvoru stáli dva mužští, černě obléčení, s rohatými klobouky na hlavách a ti přehazovali lopatami hromadu peněz. U nich ležel veliký černý pes.

Hajný se neulekl, ale udivený přistoupil k nim a beze slova zvědavě se díval na ně. Po chvíli odlétl peníz a padl mu na botu. Ani se nepohnul, shýbnouti se po něm nechtěl, ale přece rád by jej byl měl jako památku a důkaz na tu neobyčejnou příhodu. Proto pomalu odtahoval nohu a ustupoval. Ale vtom skočil k němu pes, vzal s boty peníz mezi zuby a odnesl jej zase k hromadě.

Hajný si dobře to místo prohlížel, aby sem jindy našel cestu, ale když po druhé k „Zámčisku“ zašel, zdálo se mu, že je tu všechno jináč, než bylo tehdy.

Zaznamenal A. Procházka

Po zarostlém chodníčku k domovu

Motto:

*Vrať se ze světa
na chvílku sem,
kdo jsi tu prožil
mladých let sen*

Jak nemilosrdně odbíjí náš čas hodiny a dny po dni, odcházejí ze života do nenávratna, tím více v odloučení od domova cítíme milostnost krajiny, kde jsme se zrodili a prožili v ní čas svého bezstarostného dětství zasazeného do našeho srdce jako drahokam. Rodný kraj je kraj věčných návratů, třebaže už jen ve vzpomínkách. Je to krajina dětství v níž jsme našli domov a formovala naši duši pro celý život. Krajina, ve které jsme prožili kus našeho života, v níž jsme se sbratřili s přírodou a lidmi. Je to krajina domova, která nás volá důvěrným hlasem vzpomínek a zážitků z našeho dětství. Proto vždy rád odjedu se podívat do krajiny svého dětství, nadýchat se její atmosféry, připomenou si všechny dávné vůně a uvěřit, že se z toho ještě vrátí třebaže je jisté, že už jen ve vzpomínkách. Naše dětské chodníčky už dávno zarostly a raději se po nich ani nevracet, nehledat znovu ty místa dětských snů a fantasií, protože se změnila k nepoznání. Ale můžete odolat? Dětství zůstane dětstvím a vzpomínky na ně v nás zapustí kořeny hodně hluboko. Návraty do míst, kde jsme se narodili a proběhali klukovská léta zůstanou nejkrásnější. Nejvíce je vnímáme při návratech po delším odloučení a jako marnotratní synové se k nim přimykáme s pokornou vděčností. Do míst, kde jsme trávili naše dětství, se vracejí všechny naše myšlenky. Jsou místem nejsilnějších zážitků provázejících nás po celý život. Vzpomínky z dětských let ulpívají na dnu duše snad nejhouběji. Jsou tím nejkrásnějším nač člověk znavený pozdějším shonem a životním rytmem rád vzpomíná. Je to už zákonitě, že člověk miluje ze všeho nejvíce

místo kde mu bylo v životě nejlépe. Myslí, že kdyby se lidem vedlo sebelépe, tím nejmilejším místem pro většinu zůstane domov dětských let. Vždyť kam jinam než do časů našeho dětství se znovu ve vzpomínkách vracíme na místa, která byla naším rájem, třebaže jsou dnes už jiná, změněná. Neodkouzčil je ani tak čas jako vše přetvářející doba už zcela jiná, bijící jinším způsobem života. Chvatem, který nedopřává člověku zaposlouchat se v lese do jeho ticha, zahledět se do krás života kolem nás.

I přesto se opět vracím „domů“. Rodiče už spí věčným spánkem a tak mamka mě už nevyhlídí před domkem, který už není náš. A tak jim můžu jen položit kytičku na hřbitově a v duchu poděkovat za vychování. Vždyť putování domů, hlavně za maminkou, patřilo k nejkrásnějším z radostných zážitků z nichž je utkáno vlákno lidského života. Touha po kráse cizích zemí nebývá u většiny lidí tak konstantní jako dychtivost po místech, k nimž člověka poutá krev a rod. Čím dále máš domů, tím více se na to putování těšíš. Zdá se ti, že cesta domů utíká vždycky pomalu a přemýšlíš, jak to bude vypadat někdy na sklonku tvého života, až budeš počítat tu cestu na minuty nikoliv na hodiny jako dnes. Pak ale zmizí poezie radostných chvil, kdy se rodný kraj hlásí nepopíratelnou řečí. Stále víc slyšíš nářečí, které jsi nikdy nezapomněl. Už pohled na první z chaloupek, které v duchu určuješ, ti nabudí na vteřinu vzpomínek na dětství a mládí. A co potom to malinké zatajení dechu, když se blížíš k rodnému domu? Bože jak už je to dávno, kdy mě vítala a vyprovázela naše kočka „micka“ až ke Svobodových pumpě! Ale ten nejkrásnější okamžik, který zažiješ je radostný záblesk očí vítající maminky. V tu chvíli víš, žeš přinesl radost, že nejsi odcizeným hostem a nebyl bys jím nikdy, i kdyby ses vracel z vězení, nebo jako žebrák. Protože nevíš,

že matce přinášíš vzpomínky, v níž jsou zakletá dlouhá léta bolestí a odříkání, na které však ona nemyslí. I kdybys ji snesl všechny dary světa, ničím se ji neodplatíš.

Dnes se už ale nevracím domů jako tenkrát ze slavkovské měšťanky. V létě bosý po polní cestě, která začínala nad „vážanskou“ a končila u třech lípek Urbanového křížku s botami přehozenýma přes rameno. Už mě nepřiváží Laďa Ondráčkůj, šofér Šnobltova autobusu „Walter“, plného „vůní“ benzínu a čmoudy z motoru po šterkové silnici, kterou naposledy udržoval cestář „pohrabáč“ Johánek z Vrchní ulice.

A nepřicházím ani od zastávky z Kedlét, cestičkou za zahrádkami domů dolů k Benešce, kde jsme mohli na mezi ochutnat trnky, za Krahulovým sladkou morušu a na spodním konci na „dolině“ třešně.

Ale jak už je to dlouho? Koberfickou dědinu vidím jako dnes. I potmě a se zavřenými očima bych trefil v naší ulici k našemu domku, třebaže za tak dlouhou dobu ji čas dosti změnil. Vzpomínkami si dovedu vybavit celou dědinu, jak kdysi bývala. Kolik jen za tu dobu zmizelo domků v nichž se odehrálo tolik lidských osudů a které byly podivuhodné i svým způsobem. Jako by se do země propadli. O některých se mluví mnoho, na jiné se zapomíná. Kde je domeček za naším pod silnicí ve kterém bydlela stará paní Rotreklová, často zavátý v zimě sněhem? Žila v něm po provdání své dcery sama se svou kozou a kočkou. V létě chodila do lesa na suché kletí a šišky, aby si mohla trochu zatopit a nějak přečkat zimu, postarat se o trávu a seno pro kozu. I když už špatně viděla, vždycky stačila přinést z lesa pár hub, kterými se ráda chlubila svým sousedům. A kampak se poděl domeček hned vedle nás, který patřil Kučerům a posléze Musilům? Jako dnes vidím, jak jsme spolu s Frantem nejmladším synem Kučerů za války sedávali na kamenné zídce, která dělila náš i jejich dvorek a chlubil se se svou ochočenou kavkou. A co se stalo s domečkem od naproti, ve kterém bydlela paní Alžběta Hrabovská se dvěma dětmi? Její syn Fanoš, jak jsme mu říkali, byl můj ročník a nejbližší kamarád, se kterým jsme si spolu s Jirkem Němečkovým rádi vyměňovali poštovní známky. Fanoš ale brzo zemřel, v jedenácti letech roku 1947. A Jirky jsem na jeho poslední cestě vyprovodil letos. V tom domečku u Hrabovských byla ještě hliněná podlaha, a proto si musela paní Hrabovská často namíchat v kýblu slín s plevami a vyšlapané dolíky vymazat.

Taktéž v sousedním domečku, ve kterém

bydlela paní Švehlová se svou dcerou Mařkou, měly také hliněnou podlahu, ale provratanou myšími dírami. A kolikrát se stalo, že obě spaly strachy vsedě na stole, protože měly myši i ve strožoku v posteli. Její dcera Mařka „Šeja Maja“, jak ji lidi říkali, nechodila nikdy do školy a ani nevěděla, kdy se narodila. Práví se, že spadla z okna ještě jako dítě a tak následky této příhody nesla po celý svůj život. Proto ji hodně využívali sedláci na práci, často i za pouhou stravu. V Benešce, Chaloupkách a Na kopci bývali odjakživa ti nejhudší. To v našem domečku už jsme měli v kuchyni podlahu z pálených cihel, které občas otec natřel červenou hlinkou.

Snad nejhudší rodinou v Benešce byla rodina Šemorova. Bydleli v domečku vedle Matoušků ve zmole. Ten už tam také dávno nestojí. Tam, v jedné malé světničce vedle chlívku pro obecního kozla a kance, se tísnila čtyřčlenná rodina obecního pastýře. Nejmladší z nich Radoš stačil i z takové bídy vystudovat inženýra. Vedle Šemorů, z druhé strany zmole, stával dům Petra Oudy, na jehož mlatu jsme po válce cvičili na bradlech zbylých po bývalé tel. organizaci „OREL“. Na jeho místě dnes stojí honosná vila. Naproti Melichárkům, před domem Ondrů v Benešce stával silniční kamenný mostek, kterému se říkalo „hrčák“. To proto, že pod ním hrčela voda tekoucí z rybníčku za farou. U něho jsme si dělali přehradu a vodní mlýnky tak jako ve zmole pod Šemorovým. Tenkrát tam totiž tekla ještě čistá voda. Nad Hemalovým u silnice stávala farská stodola. Byla už zchátralá, postavená z kotovic (hliněných cihel). Do ní se v minulosti donášeli církevní desátky v naturáliích pro potřebu farnosti. V roce 1952 se stalo, že šofér pan Ondra špatně zabrzdil autobus, který zaparkoval u bývalé spodní hospody

„u Hadů“ vedle školy. Autobus se v noci samovolně rozjel a zaparkoval ve stodole. Stejně jenom škaredila obci. Na jejím místě postavili místní svazáči parčík.

A co v Chaloupkách? Tam už také stačil čas zmizet čtyřem domečkům pod Robšovým, ve kterých bydleli Diváčtí, Hložkovi a Růžičkovi. Těm ke zmizení dopomohl nálet ruského letadla v podvečer dne 15. dubna 1945. Dnes po nich zůstal jen malý svah. A co bylo na místě autobusové stanice u hospody? Na tomto místě se nacházela tzv. „obecní váha“, kde se vážil dobytek na výkup a objemné dávky zemědělských produktů. Za touto vahou stával malý domeček, v něm bydlela rodina Ant. Pitáka, který měl holičskou živnost a často hrával na harmoniku, hlavně odvedencům.

Zmizely Na kopci pod kostelem také čtyři malé domečky, ve kterých bydleli jedni z nejhudších rodin. Mezi nimi obecní bubeník Jan Milis a ševc Hájek. Z dvorků těchto domků stékala močůvka z jejich chlívků až k trafice pana Oborného, která už také vzala za své. Ještěže nám aspoň zůstala na těch starých fotografiích.

Kam se ještě podívat a zavzpomínat? Snad na to naše dětství, které bylo časem nespoutané fantasmie a velkých snů. Kam ses podíval, všude bylo něco co tě vzrušovalo. Žili jsme skromně, ale možná, že to byly právě ty omezené možnosti, které formovaly a provokovaly naše dětské, třebaže neskutečné přání. Svým způsobem jsme byli bohatí tisíci snů a radostí chudých kluků. Učitelé měli u nás autoritu a netrápili nás domácími úkoly jak teď a proto všichni volný čas patřil jenom nám. Pro některé čekala práce na poli a pro nás děti podsedníků časem kutilství a každodenním stykem s přírodou. Zato naše volno

jsme ale museli přes léto pro školu každý nasbírat 1 kg léčivých bylin. To jim ale nemůžeme mít za zlé. To byl výnos min. školství a za to oni nemohli.

Dokázali jsme si pohrát i se starým ráfem z jízdního kola, který jsme proháněli po silnici s kolíkem v ruce, pochlubit se zhotovenou „šicgumou.“ A co jsme si mezi sebou nevyměňovali poštovních známek, kovových mincí a různých brouků a motýlů! Jsou ještě vidět takové roháči, kterými jsme se chlubili, který má větší klepeta? Kam se jen poděli motýli všech barev a velikostí? Ani dvě krabice od vánočních kolekcí nestačila na přispědlené motýle. Vždyť ani těch chroustů, kterých bylo jak much není vidět. Je to asi dáno tím, že dnes už žijeme v úplně jiné době. S přírodou nakládáme jak s pokusným králíkem a moderní doba techniky a konzumu utváří v člověku jinší charakter. Proto se tak vracíme vzpomínkami do světa našeho dětství. Vždyť naše dětství bylo spojeno s prostředím, které formovalo náš život jiným pojetím a bude v našich myslích navždy uchováno takové jaké nám vytvářel domov a rodný kraj.

A co říci na závěr? Vzpomínky na dětství a touha po domově je mocná emotivní síla, ovládající snad každého z nás, kdo má rád právě ten kraj, kde se narodil, kde odpočívají jemu blízcí a milí lidé.

A že jsem ten kraj opustil a našel druhý domov až na Valašsku, kde se svou rodinou žiju už více jak čtyřicet let? Co to ale může změnit na mé lásce k rodnému kraji? Snad jí to jen posílí. Člověk, ať žije kdekoli, má jen jeden domov v lásce. Ten můj patří místu mého dětství, její krajině a srdci. Navždy. Proto se budu zase rád se svými vzpomínkami vracet po tom již dávno zarostlém dětském chodníčku k domovu.

Ondráček Rostislav, Vsetín

Těžká domluva (z Koberžic)

Paní učitelová Josefka Procházková, manželka Blažeje Procházky (+ 1857), v černé hodince vypravovala svým dcerám, jakou vzpomínku na útlé dětství zachovali jí rodiče.

Byla rozená Zelínková z Tvarožné.

Když před bitvou „trojčísarskou“ (2. prosince 1805) postupovalo francouzské vojsko jižní a západní Moravou k Brnu a odtud k Vyškovu, utíkali před ním z dědin mladí

i starší i s dobytkem, kam se kdo mohl ukrýti. Šla před nepřátelskými vojáky ne dobrá pověst, že nelítostně vymáhají nejen peníze, potravu a nápoje pro sebe, seno a oves pro koně, ale že v bújnosti i obyvatelstvo všelijak trápí. Každý odpor je hned zbraní potlačují, vždyť v Koberžicích zastřelili sedláka Boudného na dvoře, když s vidlemi v ruce se jim postavil, aby mu neodvedli kravku z chléva.

Nebylo tedy divu, že i Tvaroženští čekali se strachem, až Francouzi k nim přitáhnou, že utekou do pozorských i sivických lesů. A když pak vjela do Tvarožné francouzská jízda, vždy dva a dva kus za sebou, šavle v zubech, v každé ruce napřáženou těžkou pistolí, vítalo je za okénky prázdných statků jen tu a tam po páru vydeše-

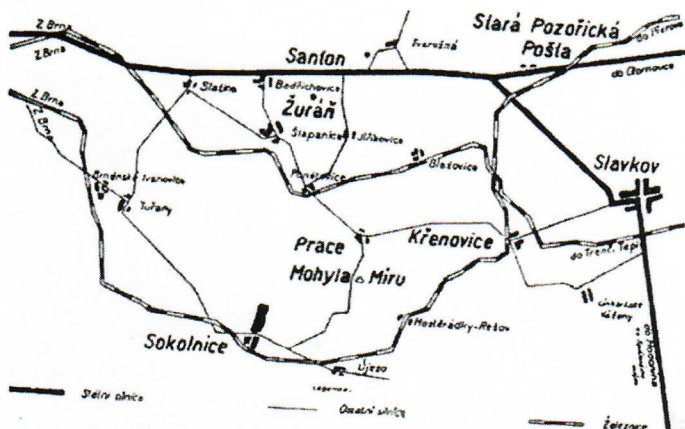
ných očí stařečeků a stařenek a pláč nemluvnat.

Francouzi zaplnili dědinu, vnikali po dvou, po třech do stavení, do stodol a do chlívů.

U Zelínků zastali jenom nahluchlou stařenku, chovající maličkou Josefku v peřince. Dva kyrysníci, velcí, div hlavu o nízké dveře neurazili, vpadli do světničky a zle se začali na stařenku rozkřikovat. Nerozuměla jim. Až po několikáté zavolali: „Babo, ovsá!“ – pomyslna si, že ji v bújnosti chtějí potýrat, že jí poručejí, aby udělala „hopsa“. A proto, kdykoliv tak znova zakřikli, pokaždé vyskočila, jak mohla nejvyšší. Vojáci s podivením na ni hleděli, až pochopili, že je tu nedorozumění. Začali stařence ukazovat oknem na koně před domem uzávané u plotu, pak hrstmi naznačovali sypání a ústy žvýkání, až stařenka porozuměla, že žádají ovsu pro koně. A už pak bylo dobře.

Když válečná bouře nad krajem utichla a Josefka peřině odrůstala, často musila besedníkům na obveselání ukazovat, jak kdysi se stařenkou před francouzskými vojáky hopsaly.

Z paměť své babičky zapsal Alois Procházka.

Farní kostel sv. Jiljí

Farní kostel sv. Jiljí

Dominantou naší obce je kostel sv. Jiljí na hřbitovním poli. Člověk nespokojený s moderním světem se rád vracívá ke kořenům: tradicím, předkům, dějinám, atd. Ukáží tedy smysl chrámu pro ty, kdo jsou přístupní citlivé otázce jakou je náboženství v našem životě.

Jelikož chrám vyniká významem nad běžné lidské příbytky, je „Boží dům“ umístován na návrší. K němu se ponechávaly alespoň tři schody – na připomenutí, že k Bohu vedou tři stupně: víra, naděje, a láska. Vyšší stavba odpovídá tomu, že člověk hledá Boha ve výši. Stranou, kde je oltář, je kostel obrácený k východu, neboť Kristus přinesl nadpřirozené světlo. Právě oltář tvoří centrum, protože tam se Bohu přináší oběť chvály. Vlevo od oltáře je místo pro čtení Ježíšova evangelia – k severu, ke straně temnoty a mrazu: tam, kde je potřeba hlásat Kristovu radostnou zvěst.

Ve středověku stavěli presbytář nesymetricky vzhledem k lodi, poněkud nalevo, aby naznačili, jak umírající Kristus naklonil hlavu. Jako loď se označuje prostor pro věřící, neboť je skrze modlitbu místem, které nás převezve

přes bouřlivé moře tohoto světa. Její jižní strana byla určena mužům a opačná ženám, aby se nevhodně nemísili při objetí v gestu smíření. Vzadu pak býval prostor pro kajčnický.

V sousedství kostela stává věž a hřbitov. Živí si tak měli připomínat zesnulé, a mrtví mohli zase po smrti odpočívat tam, kde kdysi dostali duchovní život. Zvonů se užívalo od VI. století ke svolávání z polních prací. Většinou bývali tři: polední, večerní, a umíráček. K jejich současnému ideálnímu hruškovitému tvaru se dospělo už ve XIII. století, aby převládali základní úderný tón a vedlejší tóny vznikaly v zeslabeném místě. A ještě pro představu, jak náš chrám původně mohl vypadat, doporučuji osobní nebo internetovou návštěvu kostela sv. Petra v Poříčí nad Sázavou.

Náš chrám byl připsán památce svatého Jiljí, to znamená, že on byl v počátcích vybrán za patrona obce, farnosti, kostela. Tento jiho-francouzský světec se řadí mezi „Čtrnáct svatých pomocníků“, tedy nejčastěji vzývaných patronů. (Spolu s mučedníky Akáciem, Bar-

borou, Blažejem, Kateřinou, Kryštofem, Cyriakem, Divišem, Erasmem, Eustachem, Jiřím, Markétou, Pantaleonem, a Vitem – tvoří skupinu, která se účinně osvědčila v těžkých chvílích, kdy věřící hledali oporu v přímluvě svatých nebešťanů.) Ke svatému Jiljí se – jako ke svému zvláštnímu ochránci – obracely kojící matky. Rovněž je vzývaný kvůli Boží milosti v pokušeních. Ve vyprávění o jeho životě se zdůrazňuje poustevnícká samota, kdy podířil všechno modlitbě, a za to měl postaráno o obživu (lesní plody a mléko od laně). Král, který se s ním na lovu setkal, byl zasažen mnichovou moudrostí, a daroval mu divočinu na stavbu kláštera. Měl od něj dostat rozhrěšení z viny, kterou se nikomu neodvažoval vyznat, a chtěl tímto dobrým skutkem napravit svoje poklesky. Z kláštera St. Gilles Jiljí odešel do nebe 1. září 720. Proto slavíme každoročně neděli nejbližší jeho svátku (letos zvláště významně při 1290. výročí, a za deset let velkým jubileem – jak u nás, tak v Toulouse, Edinburghu, Grazu...).

kněz Marek Slatinský

*Nestaví-li dům Hospodin,
nadarmo se namáhají stavitelé*

Žalm 127,1

Vážení kobeřičtí rodáci

Dovolte mi seznámit vás s činností Církve československé husitské (ČČSH) ve vaší obci, i když jistě o ní mnozí dost víte, a tak to pro vás bude pouze „nošení sov do Athén“.

Za uplynulých 5 let, od doby, kdy jste se naposledy sešli (v r. 2005), jsme se společně snažili náš Husův sbor (HS), tj. společenství i budovu, v níž se scházíme, stavebně udržovat, ale i rozvíjet společné aktivity. Všichni fyzicky stárneme, přicházejí nemoci, úmrtí, a tak nás ubývá i při scházení se v husitském svatostánku.

Přesto dovolte malý výčet toho, o co jsme se během posledních pěti let snažili, co se podařilo. V duchovní oblasti to byly především bohoslužby a pobožnosti – ať adventní, či májové, biblické hodiny – poslední dobou uskutečňované v soukromí. Když pozůstalí projevíli zájem, vysluhovali jsme pohřby ze sboru i z domu smutku, za doprovodu našich zpěvaček. Sliby, při několika svátostech křtů, nám připomněly, že zůstáváme Hospodinu mnohé dlužní – ve své službě, obětavosti i vděčnosti za všechny nezasloužené dary denně – až samozřejmě – přijímané. O květinovou výzdobu se stará – už léta a nezištně – sestra Eliška Bajáková. Její manžel a dcera Hana, spolu s Janou Durákovou, doprovázejí

náš společný, bohoslužebný zpěv na harmonium. V čase adventním se nám zatím vždy podařilo pozvat účinkující na koncert, a tak vám, Koberžákům, ale i přespolním, pomoci zpříjemnit předvánoční atmosféru.

Občas přijmou pozvání do našeho, Bohu zasvěcenému stánku, umělci i v jiném období roku; např. Komorní smyčcový soubor z Rousínova.

Vánoční stromek, jeho zajištění a úpravu, stejně jako sekání trávy kolem sboru si už dlouho bere za svou starost rodina Ondráčková – oba Zdeňkové, starší i mladý.

Nestárneme jenom my lidé, ale i věci kolem nás, a proto se musíme starat, aby kostelík byl dobře zajištěn proti povětrnostním vlivům. V posledních letech, za nemalé finanční pomoci místního obecního úřadu a praktické pomoci dodavatelských firem, se nám podařilo např. opatřit vnější obvod budovy – a částečně i vnitřek – sanačními omítkami (r. 2007, 2009), zpevnit a naimpregnovat půdní trámy (r. 2009). Pan Libor Zobač ze Slavkova – klempír – seříznul a oplechoval cihlové štíty a do jižní strany střechy vsadil vikýř (r. 2007). Páni malíři, Antonín Jurásek a Jaroslav Večeřa, nedávno oživilí stěny novou malbou. Firma Elektro-Pegas s. r. o.,

pana Antonína Křivonožky, nám zase udržuje funkční akumulční kamna pro vytápění na zimní společná setkání. (K pořízení vytápěných sedáků do lavic nemáme zatím dost investičních prostředků...)

Věřím, že i přes atomizaci a roztříštěnost dnešního světa, budeme mít stále touhu se vzájemně sdílet v živém, lidském společenství při nejrůznějších, ať duchovně-kulturních, či hospodářsko-provozních činnostech; tj. kolem stolu Kristova i při manuálních pracích.

Dovolte, vážení čtenáři, abych závěrem svého příspěvku výslovně poděkoval jak zastupitelům obce Kobeřic u Brna, tak i pánům starostům – ing. Jiřímu Slatotínskému, CSc. i panu Milanu Pitákovu, za jejich vstřícnost, při podpoře stavebních i kulturních akcí v našem sboru.

Hospodinovo požehnání kéž provází nejen vaše současné shromáždění, vzpomínání i zábavu, ale i všechno vaše konání ve dnech přístích.

To vám upřímně přeje, a vyprošuje u našeho společného Pána,

Milan Vostřel, farář ČČSH

sloužící i v Kobeřicích u Brna.

V Kobeřicích u Brna, červen L. P. 2010

Stárci

Krojované hody

Kampelička

Obecní úřad

Socna Krista krále

Pomník Hubertu Ripkovi

Hasičská zbrojnice

Pohostinství

Památník padlým ve světových válkách

Kaplička p. Marie

Obec

Jako na dlani – letecký pohled na Kobeřice ▲

▼ Kaskáda rybníků na jih od Kobeřic

